

ved nærværende Forslag. Jeg synes, det er al Ære værd, at et Mindretal her i Tinget fremmer saadanne Bestræbelser Aar efter Aar, og det er ikke mindre ærefuldt for dette Mindretal derved, at det netop er den mest konservative Del af dette Tings Medlemmer, som tager denne Sag op. Derimod synes jeg, det er en lidet heldig Stilling fra Regeringsflertallets Side bestandig at dæmme op for dette Forslag. Et saadant socialt Spørgsmaal som Arbejdsløshedsspørgsmaalet maa man tage fat paa, og man maa søge at løse det.

Jeg opfatter det her foreliggende Forslag som et Forsøgsforslag. Jeg tænker mig, at Forslagsstillerne selv nære den Opfattelse, at de ikke ved dette Forslags Gennemførelse i og for sig ere visse paa endelig at have løst dette Spørgsmaal, men at de meget mere dele den Opfattelse, som er min, at man ved dette Forslags Gennemførelse vilde have gjort det første Skridt paa en Bane, ad hvilken man videre skulde famle sig frem, indtil man kom til et sundt og endeligt Resultat. Men det forekommer mig rigtignok, at vi ikke bør blive ved at udsætte disse Forsøg. Vi maa frem paa denne Bane, selv om det ikke i Øjeblikket er ganske tydeligt at øjne, hvilke Veje der sikkert føre til det endelige Maal.

Det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen) sagde, at vi skulde afvente den Tid, hvor Invaliditetskommissionen var færdig med sine Arbejder, men det forekommer mig, at det maatte være meget muligt for den nævnte Kommission at stille det Materiale, den har indsamlet vedrørende dette Spørgsmaal, til Raadighed for det Udvalg, som vil komme til at behandle det her foreliggende Forslag, eller bedre endnu, at Kommissionen gjorde en særskilt Indstilling og fremførte et særskilt Forslag angaaende dette Emne. Det er jo ikke nødvendigt for en stor Kommission som Invaliditetskommissionen, der har store og vidtomfattende Emner at behandle, at den netop skal vente med at afgive Betænkning angaaende alle de Spørgsmaal, den drøfter, indtil den har naaet et endeligt Resultat for *alle* Spørgsmaalenes Vedkommende. Vi se jo nu, at den højtærede Konseilspræsident kommer og forlanger en særskilt Indstilling fra Forsvarskommissionen angaaende højere Lønning til Officererne, fordi dette Spørgsmaal forekommer Regeringen at være saa paatrængende, at det er ganske nødvendigt, at der fra Kommissionen kommer en særskilt Indstilling angaaende dette Spørgsmaal. Men det forekommer mig, at et Forsøg haa at løse

Arbejdsløshedsspørgsmaalet er ikke mindre vigtigt, og at det ikke vil være mindre rimeligt, om Invaliditetskommissionen gjorde særskilt Indstilling angaaende dette Spørgsmaal.

Jeg kan ikke undlade at gøre den Bemærkning, at man jo fra alle Sider er enig om, at man i Vintertiden maa søge at iværksætte, selv ved ekstraordinære Foranstaltninger, saadanne Statsarbejder, som kunne raade Bod paa Arbejdsløsheden, og man gør ofte dette med store Ofre, fordi Arbejdet bliver dyrere, naar det skal gøres paa en for selve Arbejdets Karakter mindre gunstig Aarstid. Man ofrer paa denne Maade mange Gange langt større Summer, end man maaske vilde komme til, hvis man vilde forsøge gennem anerkendte Arbejdsløshedskasser, det vil sige ad Forsikringsvejen at løse Spørgsmaalet. I hvert Fald, det lille Forsøg, der her er stillet Forslag om, vil indtil videre ikke koste Staten mere end 120,000 Kr. om Aaret, og det forekommer mig at være et Forsøg, man meget godt kunde skride til.

Der vil naturligvis i et Udvalg være Ændringer at foretage — den ærede sidste Taler paapegede adskilligt i den Henseende —, men hvis det var muligt enten at faa en særlig Indstilling fra Invaliditetskommissionen eller faa dens Sagkundskab og Oplysninger stilledes til Raadighed for Udvalget, vil dette formodentlig nok i den Tid, der endnu er tilbage af Samlingen, kunne foretage de Ændringer i dette Forslag, som ere nødvendige for, at det paa en anstændig Maade som et første Forsøg kan træde ud i Livet. Jeg vil derfor anbefale det til en hurtig, saglig og omhyggelig Behandling.

Neergaard: Jeg deler den Mening, som er udtalt af det ærede Medlem for Vraa (Thomas Larsen), at det vil være rigtigt, at dette Forslag ikke bliver til Lov, før Invaliditetskommissionen har afgivet sin Betænkning. Hvorvidt den vil kunne blive færdig med sine samlede Arbejder saa betids, at der ikke er Grund til at afgive særlig Betænkning om Arbejdsløshedsspørgsmaalet, skal jeg ikke udtale mig om. Trækker Tiden for langt ud, kan den jo gaa den Vej at afgive en særlig Betænkning herom paa et tidligere Tidspunkt. Men hvad jeg vilde ansæ for ubetinget forkasteligt, var at afbryde Kommissionens Arbejde med denne Sag.

Der blev sagt af et æret Medlem, at den kunde stille det opsamlede Materiale